

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 6 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach oddalił powództwo Agencji Mienia Wojskowego Oddziału (...) w B. przeciwko D. K., K. S., D. S. i M. K. o zapłatę kwoty 7389,69 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

W apelacji od powyższego zarzutu powód podniósł następujące zarzuty:

- naruszenia art. 659 § 1 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w sytuacji, gdy podstawą rozstrzygnięcia winny być przepisy ustawy z dnia 22.06.1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 2356), a w szczególności art. 36 w związku z art. 29 ust. 2 tej ustawy;
- naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwa wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie poprzez uznanie za nieprawidłowe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, względnie w sposób dorozumiany, że budzą one uzasadnione wątpliwości;
- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych, iż powód wzywał pozwanych tylko do zapłaty kwoty 3.506,59 zł, że istnieje sprzeczność żądań zapłaty z komputerowym wydrukiem oraz, że powoda reprezentuje profesjonalny pełnomocnik;
- naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. - poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku niespełniającego wymogów określonych tym przepisem, a w ślad za tym uniemożliwiający powodowi merytoryczne odniesienie się odnośnie faktów, które Sąd uznał za wiarygodne, a które uznał za nieuzasadnione.

W konkluzji powód sformułował wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanych kwoty 7.389,69 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za każdą z instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych; względnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Brzezinach do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przystępując do rozważań nad poszczególnymi zarzutami apelacji, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., którego zasadności skarżący upatruje w dokonaniu przez Sąd I instancji błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że dla skuteczności omawianego zarzutu skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów skutkujących dokonaniem nieprawidłowych ustaleń faktycznych, a nie wówczas gdy będzie dążył jedynie do przeforsowania własnej oceny prawnej. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił. Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powodowi przysługuje względem pozwanych wierzytelność w wysokości dochodzonej w pozwie. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwani winni zapłacić powodowi jakąkolwiek należność w związku z użytkowaniem należącego do jego zasobów lokalu nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Przeciwnie, całokształt okoliczności przytoczonych w pozwie, w tym zwłaszcza treść przedłożonych dokumentów budzi szereg wątpliwości co do ich zgodności z twierdzeniami, na których oparto

powództwo. Nie powtarzając słusznych w tej kwestii wywodów Sądu I instancji uzupełniająco dodać jedynie należy, iż powód poza głośnym twierdzeniem nie zdołał nawet wykazać istnienia stosunku prawnego, na podstawie którego sformułował żądanie w niniejszej sprawie. Strona powodowa przedłożyła jedynie potwierdzenie skierowania do pozwanych wezwania do uiszczenia należności za lokal oraz ich zestawienie, które ze względu na bardzo wysoki poziom ogólności i rozbieżność wskazanych w nim kwot z kwotą żadaną w pozwie nie stanowią wystarczającej podstawy dokonywania ustaleń faktycznych w zakresie podstawy i wysokości ewentualnego zadłużenia pozwanych. Nie ma przy tym racji apelujący, że dokumenty te są zbieżne z żądaniami pozwu. O ile bowiem, wskazana w pozwie wysokość żądania odpowiada sumie wyszczególnionych w pozwie 5 miesięcznych opłat za używanie lokalu oraz dodatkową opłatą za rozliczenie centralnego ogrzewania, nie daje się ona jednak powiązać z wysokością należności na jaką opiewają skierowane do pozwanych wezwania do zapłaty wraz z załączonymi zestawieniami opłat. Powód nie przedstawił w toku postępowania przekonującej argumentacji, w której wyjaśniłby zaakcentowane powyżej rozbieżności na tle wskazanej w pozwie podstawy faktycznej żądania. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie, który z tego twierdzenia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Skoro powód dochodził spłaty należności z tytułu eksploatacji lokalu zajmowanego przez pozwanych to powinien wykazać przesłanki ich odpowiedzialności.

Wreszcie, nie sposób uznać twierdzeń powoda o istnieniu dochodzonego przez niego roszczenia wobec nie zajęcia stanowiska w sprawie przez pozwanego i wydania zaskarżonego wyroku zaoczności. Wyjaśnić należy, że wyrażona w art. 339 § 2 k.p.c. zasada w myśl której sąd wydając wyrok zaoczny, w razie niestawiennictwa pozwanego na rozprawę, przyjmuje za prawdziwe przytoczone w pozwie twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, może być stosowana tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy. Tymczasem w sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w aktualnej sprawie, okoliczności przytoczone w pozwie na uzasadnienie dochodzonego roszczenia, z przyczyn omówionych powyżej wywołują wątpliwości o tak zasadniczym znaczeniu, że nie zwalnia to sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy twierdzenia powodów uzasadniają żądanie pozwu.

Nie wytrzymuje także krytyki zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Przyjmuje się, że zarzut naruszenia wskazanego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia w stopniu uniemożliwiającym poddanie go ocenie instancyjnej. W niniejszej sprawie sytuacja taka jednakże nie zachodzi. Sąd Okręgowy nie dostrzegł bowiem uchybień w procedowaniu Sądu I instancji uzasadniających zarzut naruszenia powołanego przepisu. Zawarte w uzasadnieniu rozważania i podstawa prawna rozstrzygnięcia pozwalają w pełni zrekonstruować tok rozumowania Sądu Rejonowego, a zatem eksponowane przez skarżącego rzekome niedostatki uzasadnienia, nie mogły skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia z tego powodu.

Reasumując, w oparciu o dowody zaoferowane przez powoda, nie można stwierdzić istnienia wierzytelności, na którą powołuje się skarżący. Do odmiennych wniosków w tym względzie nie prowadzą dowody przedłożone przez skarżącego w postępowaniu apelacyjnym, gdyż podlegają one pominięciu w oparciu o art. 381 k.p.c. Strona powodowa nie wykazała bowiem istnienia przyczyn usprawiedliwiających w rozumieniu art. 381 k.p.c. potrzebę powołania dowodu dopiero przed Sądem drugiej instancji. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że gromadzenie materiału procesowego powinno następować przede wszystkim w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Przedłożone w postępowaniu apelacyjnym dowody skarżący powinien był przytoczyć przed Sądem pierwszej instancji. Innymi słowy już w Sądzie pierwszej instancji powstała potrzeba powołania się przez stronę na te fakty i dowody. Strona zainteresowana wprowadzeniem do sprawy w jej fazie apelacyjnej określonych nowości powinna wykazać, że wcześniej nie miała możliwości powołania się na nie. Skarżący zaś tego nie uczynił. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że Sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 r., sygn. akt IV CKN 980/00, publ. Program Komputerowy Lex, nr 53922). Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby w rezultacie do konwalidowania całkowitej bierności dowodowej stron i w konsekwencji podważenia wynikającej z przepisu art. 381 k.p.c. zasady koncentracji materiału dowodowego, której

podstawowym celem jest dyscyplinowanie uczestników procesu do przedstawiania wszystkich znanych im faktów i dowodów na poparcie swych twierdzeń pod rygorem utraty możliwości powołania ich w terminie późniejszym.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.